

Arrest

nr. 95 181 van 15 januari 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 18 juli 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 juni 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 24 september 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. CEUSTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Pakistaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit Chak Sagar, een dorp in Mirpur district, gelegen in Azad Kashmir. In 1992 werd u politieagent. U volgde een opleiding in Muzaffarabad, werkte daar ook een jaar om vervolgens uw dienst uit te oefenen op verschillende politiekantoren in Azad Kashmir. U werkte als gewone politieagent en patrouilleerde ook. In 1997 hebt u met andere collega-politieagenten twee misdadigers, S.(...) en A.(...), aangehouden die een man, genaamd S.(...), hadden beroofd. Die man had een klacht ingediend op het politiekantoor van Dhadial waar u toen werkzaam was. U kon inlichtingen inzamelen over deze overval via uw

vriend A.(...) en door uw toedoen konden de misdadigers ingerekend worden. Ze kwamen in de gevangenis terecht, maar werden ongeveer zes maanden later op borg vrijgelaten. Die criminelen vermoordden vervolgens S.(...). Later vernam u dat deze twee misdadigers ook u wilden vermoorden omdat uw optreden tot hun arrestatie had geleid. Ergens in 1998 werd u beschoten vanuit een voorbijrijdende auto toen u met een collega aan het patrouilleren was. In maart 1998 werd u opnieuw aangevallen. U was toen in het gezelschap van uw oom, M.(...) D.(...) en de aanval gebeurde dicht bij uw dorp Chak Sagar. U werd beschoten en uw oom werd daarbij gedood. Uzelf kon ontkomen. U diende klacht tegen onbekenden in bij de politie, die een aantal mensen arresteerde, maar de hoofdmisdadigers, A.(...) en S.(...), bleven op vrije voet. In de derde of vierde maand van 2001 hebt u besloten ontslag te nemen bij de politie en bent u voor meerdere jaren naar Karachi vertrokken waar u als arbeider op verschillende plaatsen werkte. Om de twee, drie maanden keerde u voor een week terug naar uw dorp om uw familie te bezoeken. Ergens in 2008 hebt u Karachi verlaten en keerde u terug naar uw regio, waar u op verschillende plaatsen als chauffeur of als bouwvakker werkzaam was. In 2011, toen u op bezoek was bij uw familie werd 's nachts uw huis beschoten. Niemand geraakte gewond, maar u vreesde voor de veiligheid van uw familie. U diende opnieuw een klacht in bij de politie, maar vermits u in het verleden niet op bescherming had kunnen rekenen, besloot u het land te verlaten. U ging naar Karachi en uw broer regelde uw vlucht uit Pakistan. Op 10 oktober 2011 vertrok u vanuit Karachi naar Quetta en reisde via Iran, Turkije en Griekenland over de weg naar België, waar u op 21 december 2011 een asielaanvraag indiende. U legt geen enkel document ter staving van uw identiteit en/of asielaanvraag neer.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier stelt het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toegekend worden.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs kan neerleggen aangaande uw identiteit en uw asielmotieven, en meer in het bijzonder uw problemen met uw belagers S.(...) en A.(...). Een bewijs van identiteit is nochtans een essentieel gegeven in iedere procedure en dus ook in een asielprocedure. Van een asielzoeker kan redelijkerwijs verwacht worden dat hij al het mogelijke probeert te doen om zijn identiteit aan te tonen en zijn asielrelaas te staven, onder meer met documenten. U slaagde er ook niet in een aannemelijke verklaring te geven voor het ontbreken van dergelijke documenten. Wat betreft uw identiteitsdocumenten verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal in uw woning in Pakistan over een identiteitskaart te beschikken (gehoorverslag CGVS p.6). U beweert tevens documenten te kunnen aanvragen die bewijzen dat u deel uitmaakte van het Pakistaanse politiekorps, alsook andere documenten met betrekking tot uw problemen te kunnen laten overkomen (gehoorverslag CGVS p. 4, 6 en 12). Ofschoon uw asielaanvraag in België al dateert van 21 december 2011, liet u na deze of andere documenten ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas te verzamelen. U verklaart bovendien contact te hebben met uw familie, woonachtig op uw adres in Pakistan (gehoorverslag CGVS p.5). Uw uitleg voor het ontbreken van die documenten, nl. dat u niets van de procedure afwist en afwachtte om te zien wat voor documenten u nodig had, volstaan niet (gehoorverslag CGVS p.12). Immers tijdens het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken op 19 januari 2012 werd u duidelijk gewezen op het belang om uw asielrelaas met de nodige stukken ter staven. Uw verklaringen dat u nu, in 2012, gemakkelijk een kopie zou kunnen krijgen van uw klacht ingediend in 1998 (gehoorverslag CGVS p.12), doen ook de nodige vragen rijzen. Uit publieke informatie blijkt dat de indiener van een First Information Report (F.I.R.) normaal gezien een afdruk van die klacht meekrijgt. Men mag dus van u verwachten dat u een dergelijke afdruk bezit, temeer daar u als ex-politieagent de procedure betreffende het indienen en registreren van klachten kent. U legt evenmin een bewijs neer van uw klacht ingediend in 2011.

Verder verklaarde u uit Pakistan te zijn vertrokken op 10 oktober 2011 en op 18 of 19 december in België te zijn aangekomen. U deed dus iets meer dan twee maanden over uw reis naar België, maar verklaarde anderzijds dat u in Griekenland op 22 of 23 oktober 2011 aankwam, daar een week verbleef en vervolgens ook een week in Italië hebt doorgebracht vooraleer met de wagen naar België te reizen. Dan situeert uw aankomst zich meer in het begin van november. Uw verklaringen over de periodes van verblijf in de verschillende Europese landen voor aankomst in België kloppen dus niet met uw vertrek- en aankomstdata. Dit doet het vermoeden rijzen dat u al vroeger in België bent aangekomen, temeer daar u de grootste moeite had om de datum van uw asielaanvraag met betrekking tot uw aankomst in België te situeren (gehoorverslag CGVS p.8). Er moet ook worden vastgesteld dat u geen enkel stuk kan neerleggen ter staving van deze reisweg. Het is dus onmogelijk om uw echte reisweg te bepalen alsook de data waarop u hebt gereisd. Hieruit volgt dat het Commissariaat-generaal geen zicht kan krijgen op uw identiteit, nationaliteit, reisroute en uw reële situatie. U maakt het bijgevolg

voor het Commissariaat-generaal onmogelijk om uw nood aan internationale bescherming correct in te schatten.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen uiteraard de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. De oprechtheid van uw verklaringen wordt nog verder aangetast door uw uitleg over de door u ingeroepen vrees met betrekking tot de criminelen, S.(...) en A.(...). U beweert uw land te hebben verlaten uit vrees voor het gewelddadige optreden en de bedreigingen van de twee misdadigers, acties waartegen u geen voldoende bescherming van de autoriteiten van uw land van herkomst kon verkrijgen. Vooreerst moet worden opgemerkt dat het meer dan bevreemdend is dat alleen u door die mannen wordt achterna gezeten en niet uw andere collega's politieagenten die ook deelnamen aan de arrestaties (gehoorverslag CGVS p. 9, 10 en 13). Uw uitleg hierover dat uw belagers u viseren omdat u het was die de informatie inzamelde die tot hun arrestatie leidde en ze de zaak "persoonlijk" namen, is weinig aannemelijk. Volgens u hebt u die informatie via een vriend verkregen die in dezelfde wijk van een van deze criminelen woonde en hebben die misdadigers hun eigen onderzoek naar het uitlekken van de informatie gevoerd. U hebt niet nader kunnen verklaren waarom uw vriend dan niet gevisieerd werd, terwijl hij toch diegene was die u de nuttige informatie heeft doorgespeeld en het toch uw taak als politieagent is om misdadigers in te rekenen (gehoorverslag CVGS p. 11).

De geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees komt verder op de helling te staan door uw verklaringen betreffende het tijdstip van uw ontslag. Zo verklaarde u in 2001 het politiekorps te hebben verlaten (gehoorverslag CGVS p. 4 en 11). Enerzijds verklaarde u dat uw vriend van wie u de inlichtingen hebt verkregen, u zei dat die misdadigers na het vermoorden van S.(...) in 1997, ook u gingen doden. Volgens u werd u twee keer gevisieerd, een keer tijdens het uitoefenen van uw functie en een andere keer dicht bij uw woonplaats. Hoewel beide voorvallen begin 1998 plaatsvonden (gehoorverslag CGVS p.11 en 12), bleef u nog drie jaar werken. Uw uitleg in dit verband dat u heel voorzichtig was bij het uitoefenen van uw job slaat nergens op, want het is net in uw hoedanigheid van politieagent dat u het meest met misdadigers hebt te maken. U voegt daar bovendien nog aan toe dat de politie, na uw klacht, wel degelijk actie ondernam en enkele van hun handlangers arresteerde, wat u dus in direct contact kon brengen met uw belagers of hun handlangers (gehoorverslag CGVS p.12).

Bovendien verklaart u dat u in 1998 uw job niet kon opgeven, omdat u een familie had te voeden, maar dat u dat wel deed in 2001, omdat u er niet in slaagde te overleven met uw loon (gehoorverslag CGVS p.13). Uw vertrek bij de Pakistaanse politie blijkt dus meer gebaseerd op louter economische motieven die geen verband houden met de criteria voorzien in het vluchtelingenverdrag of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Deze vaststelling evenals uw verklaringen betreffende de daaropvolgende jobs die u hebt uitgeoefend versterken deze vaststelling. U verklaart enerzijds dat u anderhalve maand na het verlaten van de politie naar Karachi bent vertrokken en daar gedurende de talrijke jaren dat u daar hebt verbleven verschillende jobs hebt gehad. U zei vervolgens de situatie niet langer aan te kunnen en in 2008 of in 2009 naar uw regio te zijn teruggekeerd. Tijdens het gehoor verklaarde u eerst dat u toen terug ging naar uw dorp Chak Sagar (gehoorverslag CGVS p.3), terwijl u daarna zei dat u op verschillende plaatsen in Azad Kashmir werkte en dat dit u toeliet om uw familie een tot twee keer per week te zien (gehoorverslag CGVS p.14). Bovendien verklaart u tijdens uw verblijf in Karachi om de twee, drie maanden een week naar uw dorp van herkomst te zijn teruggekeerd. Bij de vraag of deze regelmatige terugkeer gedurende zoveel jaren uw ingeroepen vrees niet ondermijnt, zegt u enkel dat u bang was, maar dat er niets gebeurde.

Wat er ook van zij, uw verklaringen betreffende de agressies zelf roepen ook de nodige vragen op. Uw verklaringen betreffende de eerste aanval zijn niet eensluidend. U verklaarde tijdens het gehoor dat u in 1998 twee keer thuis bent aangevallen. Verder zegt u dat de eerste aanval plaatsvond toen u 's nachts aan het patrouilleren was met een collega. U werd toen vanuit een voorbijrijdende auto beschoten, maar kon niet zien wie dat deed omdat het nacht was (gehoorverslag CGVS p.11). Hiertegenover staat dat u bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei dat u op straat door vier of vijf personen werd aangevallen en kon vluchten, maar dat u niet wist wie u had aangevallen (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ dd. dd. 19/01/2012, p.3,5). Uw verklaringen over de laatste agressie, die in 2011 plaatsvond en die de onmiddellijke aanleiding was tot uw vertrek uit Pakistan, zijn evenmin geloofwaardig. Enerzijds verklaarde u dat er gedurende jaren niets gebeurde toen u bij uw familie in Chak Sagar op bezoek kwam. Bovendien stelt u dat uw dorp een 70-tal woningen telt, dat u in open huizen leeft en dat het niet moeilijk is om te ontdekken dat u er bent (gehoorverslag CGVS p. 5 en 14). Anderzijds hebt u niet kunnen uitleggen waarom uw belagers u gedurende meer dan tien jaar met rust laten om opeens opnieuw in 2011 op te duiken. U zegt alleen dat u bang bent voor deze mensen en ook vreest voor uw kinderen (gehoorverslag CGVS p.14).

Uw beweringen dat u niet kon rekenen op de bescherming van uw eigen autoriteiten benadrukken verder de ongeloofwaardigheid van uw asielrelaas. Uw verklaringen betreffende de ingeroepen bescherming van de Pakistaanse autoriteiten zijn onderling tegenstrijdig. Enerzijds verklaart

u de incidenten te hebben gerapporteerd aan uw superieuren en hun bescherming te hebben gevraagd. Volgens u werd u dit bot geweigerd (gehoorverslag CGVS p.9). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei daarover dat u om bescherming vroeg, maar dat de politie zei dat ze u niet kon helpen (vragenlijst CGVS, ingevuld op DVZ, dd. 19/01/2012, p.3,5.). Anderzijds verklaarde u dat de politie vele acties ondernam en personen arresteerde, maar dat de hoofdmisdadigers niet werden gevat (gehoorverslag CVGS p.12). Verder zou de politie waar u werkte en de lokale politie in Afzal Pur u niet hebben beschermd omdat de criminelen de steun hebben van invloedrijke personen. Dit zijn echter blote beweringen die u op geen enkele objectieve wijze wist te staven (gehoorverslag CGVS p.11). Hierbij moet ook worden opgemerkt dat u verklaarde te zijn aangeworven door de tussenkomst van een "Deputy Inspector General (D.I.G.)" en u dus ook die persoon kon raadplegen voor uw problemen (gehoorverslag CGVS p.3).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan geen geloof gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen met de hoger vernoemde criminelen en het gebrek aan bescherming door de autoriteiten van uw land van herkomst. Bovendien is deze vrees een lokaal probleem. U verklaarde tijdens het gehoor dat u jarenlang in Karachi en op verschillende andere plaatsen in Azad Kashmir werkte en verbleef (gehoorverslag CGVS p. 14). Bovendien volgde u ook een opleiding in Muzaffarabad en werkte u daar enige tijd als politieagent. U werkte ook op veel verschillende plaatsen in Azad Kashmir (gehoorverslag CGVS p.4 en 14). In de hypothese dat er toch nog enig geloof aan uw problemen ten tijde van uw beroep als politieagent kan worden gehecht, quod non, hebt dus wel degelijk bewezen dat u ook buiten uw regio in Pakistan kan functioneren, zodat redelijkerwijze van u mag verwacht dat u zich elders in Pakistan kan vestigen alvorens internationale bescherming aan te vragen. Uw uitleg dat Karachi niet veilig is voor uw kinderen en dat een andere plaats in Pakistan uitgesloten is, omdat u de huur van de huizen niet kan betalen, houdt geen verband met een van de criteria voorzien in de Vluchtelingenconventie of met de redenen bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een gewapende strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en "zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980". Naast een theoretisch uiteenzetting omtrent de "motiveringsplicht" en de "zorgvuldigheidsplicht" stelt verzoeker dat het Commissariaat-generaal niet motiveert waarom er getwijfeld wordt aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas, in het bijzonder met betrekking tot de identiteitsdocumenten. Verzoeker voert aan dat hij onder grote druk stond tijdens de afname van het gehoorverslag. Verzoeker is nog steeds onder de indruk van de feiten in Pakistan en gaf hierdoor soms een verwarde indruk, die echter louter aan stress en onzekerheid te wijten is. Bovendien verliep de communicatie niet van een leien dakje. Verzoeker begreep de vragen niet altijd goed en werd door de vertaler soms in een bepaalde richting gestuurd bij het geven van een antwoord. Tevens geeft verzoeker aan dat de vragen die door zijn raadsman werden gesteld naar aanleiding van de voorbereiding van onderhavig verzoekschrift veel grondiger waren dan de vragen die werden gesteld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker is België binnengekomen in het gezelschap van een lid van een internationaal georganiseerde bende, waarvan het algemeen geweten is dat deze geen geldig paspoort vereisen om personen die hen rijkelijk betalen af te zetten aan het station Brussel-Zuid. Verzoeker heeft dan ook zijn volledige reis afgelegd zonder identiteitsdocumenten en op geen enkel moment werd hem hiernaar gevraagd. Uit het feit dat er dagelijks illegalen toekomen en rondreizen in België blijkt bovendien dat het mogelijk is om door een grenscontrole te geraken zonder persoonlijke voorlegging van identiteitsdocumenten. Voor de

commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft verzoeker verklaard dat zijn identiteitsbewijs en een bewijs van zijn inschrijving in het politiekorps nog steeds in Pakistan liggen. Verzoeker stelt dat hij deze documenten zal voorleggen op het tegensprekelijke debat. De reden dat verzoeker deze documenten niet eerder heeft voorgelegd is omdat verzoeker nooit eerder buiten Pakistan is geweest en hij dit niet als noodzakelijk kon inschatten. Verzoeker meent dat de argumentatie van de commissaris-generaal berust op een loutere toepassing van zijn regels en stelt dat hem zelfs niet de kans wordt gegund om zijn onwetendheid te remediëren door bijvoorbeeld de kans te krijgen binnen een bepaalde termijn de identiteitsdocumenten voor te leggen. Wat betreft de ongeloofwaardigheid van de ondernomen reisroute stelt verzoeker dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen onrechtmatige verwachtingen heeft omtrent de weergave van de tijd, plaats en uur van de weg die verzoeker heeft afgelegd. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gaat er van uit dat verzoeker non stop heeft gereisd en houdt geen rekening met de duur tijd van het verblijf in elk afzonderlijk land. Verzoeker geeft een chronologische overzicht van de plaatsen waar hij heeft verbleven. Bovendien moet de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen rekening houden met het feit dat iemand op de vlucht niet noodzakelijk de tijd bijhoudt.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, gelezen in samenhang met artikel 1 van de Conventie van Genève, van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en *“zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980”*. Verzoeker heeft een vrees voor vervolging en heeft ernstige redenen om te vrezen dat hij bij een eventuele terugkeer naar Pakistan gedood zal worden. Om erkend te worden als vluchteling is het niet noodzakelijk dat verzoeker reeds in het verleden slachtoffer is geweest van vervolging, noch gaat de bewijslast zo ver dat verzoeker moet aantonen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden, wat in bijna alle gevallen onmogelijk is. Het volstaat dat verzoeker het bestaan van objectieve feiten bewijst die aanleiding geven tot de redelijkerwijze te verwachten vervolging. Deze feiten zijn gekend en in het feitenrelaas uitvoerig aan bod gekomen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen reikt geen overtuigende argumentatie aan om te besluiten dat er geen geloof moet worden gehecht aan het relaas van verzoeker, maar wijst slechts op een aantal zozegde tegenstrijdigheden en onwetendheden in zijn verhaal die louter te wijten zijn aan de povere vraagstelling tijdens het gehoor. Dat verzoeker wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft mag duidelijk blijken uit het manifest gebrek aan andere mogelijke vluchtmotieven. Bovendien heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verkeerdelijk geoordeeld dat de angst voor S. en A. een louter lokaal probleem is. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt zonder enig bewijs dat verzoeker in Karachi nooit problemen heeft gekend, zonder dit evenwel aan verzoeker te vragen. Verzoeker ruilde niet voor niets zijn leven in Pakistan, waar zijn familie en vrienden zijn, in voor een leven ver weg van dit alles, zonder vaste job, zonder bestaanszekerheid en zonder de nabijheid van zijn gezin.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, van de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, als algemeen rechtsbeginsel en meer bepaald als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en *“zoals aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen opgelegd door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de wet van 15 december 1980”*. Verzoeker haalt tevens artikel 3 EVRM aan. Verzoeker stelt dat er zwaarwichtige gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wat verzoeker exact te wachten zou staan kan niet voorspeld worden, maar hij mag zich verwachten aan een of andere vorm van represailles of in het ergste, maar niet ondenkbare geval, de dood. De omstandigheden dat verzoeker als politieagent verantwoordelijk was voor de arrestatie van de beruchte criminelen S. en A. en het feit dat hij geen bescherming kan krijgen van de lokale politie noch van de overheid wijzen op een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer. Bijgevolg komt verzoeker op zijn minst in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus en moet de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden hervormd of minstens worden vernietigd. Dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met dit alles geen rekening heeft gehouden, houdt een schending van de zorgvuldigheidsplicht in. Het staat ook vast dat de commissaris-generaal een manifest gebrek aan feitenverzameling kan worden verweten alsook een gebrek aan zorgvuldige afweging van de bij de beslissing betrokken belangen.

2.2. De Raad kan geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. De geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt immers op fundamentele wijze ondermijnd door tegenstrijdige en ongeloofwaardige

verklaringen. Zo verklaart verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij de eerste keer werd aangevallen op straat door vier of vijf personen, maar dat hij erin slaagde te vluchten (stuk 8, vragenlijst, p. 3). Tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker echter dat deze aanval plaatsvond toen hij 's nachts aan het patrouilleren was met een collega, dat zij vanuit een auto werden beschoten en dat de daders konden ontkomen (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Bovendien kan verzoeker niet verklaren waarom zijn belagers hem jarenlang met rust lieten tussen de eerste twee aanvallen in 1998 en de derde aanval in 2011. Nochtans stelt verzoeker dat hij regelmatig terugkeerde naar zijn dorp om zijn familie te bezoeken en het niet moeilijk te ontdekken is of hij er was of niet doordat men er in open huizen leeft (stuk 3, gehoorverslag, p. 13, 14).

De geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt verder ondermijnd gelet op zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor S. en A.. Zo slaagt verzoeker er niet in te verklaren waarom S. en A. hem persoonlijk viseerden, en niet de andere politieagenten die deelnamen aan hun arrestaties (stuk 3, gehoorverslag, p. 9, 10 en 13) of de vriend van verzoeker, die hem inlichtte over de misdadigers (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9 en 11). Nochtans stelt verzoeker duidelijk dat de misdadigers hun eigen onderzoek verrichtten en wisten dat zijn vriend A. hem de informatie had doorgespeeld (stuk 3, gehoorverslag, p. 11). Ook kan worden vastgesteld dat de aanvallen van 1998 dateren (stuk 3, gehoorverslag, p. 11 en 12), terwijl verzoeker evenzeer verklaarde het politiekorps verlaten te hebben in 2001 uit vrees voor de aanvallen van S. en A. (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 4 en 13). Het feit dat verzoeker nog drie jaar bleef werken bij de politie is niet in overeenstemming te brengen met een acute vluchtelingenrechtelijke vrees en ondermijnt bijgevolg de geloofwaardigheid van zijn vrees voor S. en A.. Bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af omtrent de reactie van zijn superieuren op zijn vraag om bescherming. Zo stelt verzoeker voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij te horen kreeg dat zij hem niet konden helpen (stuk 8, vragenlijst, p. 3) en aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verklaart verzoeker zelfs dat dit hem bot werd geweigerd (stuk 3, gehoorverslag, p. 9). Verzoeker verklaart anderzijds dat de politie vele acties ondernam om S. en A. opnieuw te vatten en dat er hierbij personen gearresteerd werden (stuk 3, gehoorverslag, p. 12). Het is overigens ongeloofwaardig dat de politie haar eigen personeel niet zou beschermen indien deze werkelijk gevaar lopen op represailles van misdadigers die door hun toedoen werden gearresteerd.

Waar verzoeker beweert dat bepaalde verwarringen zijn ontstaan doordat er een communicatieprobleem zou geweest zijn, stelt de Raad vast dat verzoeker tot tweemaal toe verklaarde de tolk goed te hebben verstaan (stuk 3, gehoorverslag, p. 2 en 14). Uit het gehoorverslag blijkt bovendien dat de dossierbehandelaar eenvoudige en duidelijke vragen stelde en dat verzoeker kennelijk kon volgen en hij de logica en de inhoud van de vragen begreep. Waar verzoeker zich beroept op het argument dat hij verward was door de stress en onzekerheid, merkt de Raad op dat iedere asielzoeker blootstaat aan een zekere vorm van stress tijdens de gehoren. Dit doet echter geen afbreuk aan de plicht om het asielrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). De Raad stelt bovendien vast dat verzoeker hieromtrent tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen opmerkingen heeft gemaakt (stuk 3, gehoorverslag).

Gelet op wat voorafgaat kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas.

2.3. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

In de mate dat verzoeker zich voor zijn vraag tot subsidiaire bescherming op zijn asielrelaas steunt, dient te worden opgemerkt dat uit wat voorafgaat blijkt dat dit relaas niet geloofwaardig is. Bijgevolg maakt verzoeker ook niet aannemelijk dat hij om de redenen die hij in zijn asielaanvraag aanhaalt een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat, nu aan de problemen van verzoeker geen geloof kan worden gehecht, het argument dat hij voor zijn problemen geen beroep kan doen op de bescherming van de in zijn land aanwezige autoriteiten niet dienstig kan worden aangebracht.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

2.4. In het kader van de devolutive kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF